

Lubomír Stanček

Búrky života (Mk 4,35-41)

V historických filmoch, ktoré znázorňovali životopis známych moreplavcov, akými boli Krištof Kolumbus, Marco Polo, Vasco de Gama, bolo možné vidieť plavbu veľkých lodí. Pri dobrodružných plavbách, ktoré podnikali s cieľom objaviť novú zem alebo nový ostrov, častokrát ich na mori zastihla veľká búrka. Strhol sa veľký vietor, vlny sa dvíhali do niekoľkokmetrových výšok a valili sa na loď, niekedy sa loď aj naplňala a hrozilo, že stroskotá. Kapitán lode z celého hrdla vykrikoval rozkazy, ktoré bolo treba vykonať na záchranu lode. Ako dobre, že dnes už máme lepšie a dokonalejšie dopravné prostriedky, ktoré nás dopravujú do určeného cieľa.

Podobnú situáciu zažili apoštoli spolu s Ježišom v dnešnej časti Božieho slova: búrka na mori.

Evanjelista Marek opisuje niektoré črty dnešného evanjelia tak názorne, že sú za tým zrejme správy očitých svedkov. Celý deň mal Ježiš bohato naplnený zvestovaním Božieho kráľovstva a ohlasovaním Božej lásky a milosrdenstva na brehu Genezaretského jazera. Počúva ho ako vždy veľký zástup ľudí, a preto Ježiš vstupuje na loď a odtiaľ hovorí k ľudu. Keď sa zvečerilo, Ježiš prikazuje apoštolom, aby sa preplavili na druhý breh. Nerobili sa nijaké prípravy na plavbu po jazere, lebo ho vzali tak, ako bol na lodi. Ježiš teda vedel, čo má prísť. Unavený a ustatý po námahách dňa zaspí. Búrka ich zastihla v podvečer alebo v noci. Mali to veľmi ťažké, keď si uvedomíme, že elektriky ešte nebolo, nemali si čím posvietiť, čiže bola slabšia viditeľnosť. Učeníci vidia, že sú krajne ohrození živlami. Spoznajú svoju bezmocnosť. Ale rovnako sa ich dotýka a znepokojuje skutočnosť, že spiaci Majster ich necháva napospas záhube. Zobudia ho a vyčítajú mu to. On utíši obrovské rozpútanie prírodných živlov. Potom pokarhal učeníkov, nie však pre ich neúctivý tón, ale pre ich nedostatok viery, pre ich strach a zúfalstvo.

Veľa ráz sme počuli alebo čítali túto evanjelióvu udalosť. A dnes nám ju Cirkev znova predkladá. Prečo? Táto udalosť má aj obrazný zmysel a v tomto zmysle sa odohráva v živote každého človeka. Je to búrka života. Kto z nás by ju nepoznal? Kto z nás nepocítil vonkajšie trápenie alebo vnútornú úzkosť. Sám Pán Ježiš hovorí: „Každý deň má dost svojho trápenia“ (Mt 6,34). Niekedy sa nám zdá, akoby Boh o nás nedbal, akoby mu na nás nezáležalo. Mnohí dnešní ľudia trpia pocitom, akoby sa Boh vzdialil z tohto sveta a nechal ho napospas divým búrkam ľudskej zlovôle.

Na okraji oázy rástla mladá palma. Jedného dňa išiel okolo človek, ktorý rád všetko ničil. Uvidel malý stromček, vzal ťažký kameň a položil ho do koruny stromu. Potom išiel ďalej. Palma sa pokúšala všetkými možnými spôsobmi túto záťaž zhodiť, ale bez výsledku. Kameň sedel pevne v jej korune. Palma sa nechcela tak ľahko vzdať: zapustila silno korene do zeme, išla čoraz hlbšie do zeme, aby si zabezpečila pevnú oporu. Tak narazila na vodnú žilu, odtiaľ čerpala silu a

vzrast. Až teraz zbadala, že rastie. Zakrátko sa stala najväčšou a najkrajšou palmou na okolí. Po rokoch prechádzal tadiaľ znova ten istý človek a chcel vidieť dielo svojej skazy. Predstavoval si, že nájde nejaký malý stromček. Zrazu sa k nemu schýlila najkrajšia palma, ukázala mu kameň a povedala: „Dakujem ti, človeče. Tvoja záťaž ma urobila silnou.“

Drahí bratia a sestry! Hovorí sa, že čo ťa nezabije, to ťa posilní. Je v tom kus životnej pravdy. V každej životnej búrke je dôležité, aby sme sa nevzdali, ale ako táto palma, hľadali v živote posilu a pevnú oporu, vodu, z ktorej by sme mohli piť. A tá opora je Boh. On volá: „Podďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení a ja vás posilním“ (Mt 11,28). On je tá sila, ktorá nám pomôže rásť aj s tým kameňom, aby sa z nás stali duchovne veľkí ľudia. Práve cez všetky druhy búrok nám Boh chce ukázať, ako mu na každom z nás záleží. Predstavme si, že by ten kameň palma nemala. Veľmi ľahko by skĺzla k tomu, že svoj rast a krásu by pripisovala sebe. A to je v každom z nás. Pripisovať svoje schopnosti a danosti našej šikovnosti, a nie Bohu. Aký dôležitý je pre každého takýto „kameň“, alebo aspoň kameň, ktorý by nás tlačil v topánke a upozorňoval na Božiu lásku. Cez tento kameňok zisťujeme, že on je jediný zdroj, odkiaľ môžeme čerpať silu pre náš život a duchovný vzrast. Zisťujeme, že bez neho nemôžeme urobiť nič, že Boh nás tak miluje, ako by sme boli jediní na tejto zemi. Lebo jeho láska udržiava svet v existencii. Často sa stáva, že Boh v našom živote dopustí búrku, aby nás upozornil na náš spôsob života.

Napríklad v živote svätého Jána Kapistrána čítame, ako on našiel Boha a akú životnú búrku pri tom prežil. Odmalička bol síce vychovávaný k viere v Boha, ale bral ju na ľahkú váhu. Pri obrane mesta sa dostal do zajatia v tmavej veži. Tu si premietol celý život a pýtal sa Boha: „Prečo? Čo som učinil také trestuhodné, že ma toto postihlo?“ Nakoniec ho vyslobodili, lebo sa báli, že by im zomrel a nedostali by žiadne výkupné. Počas zotavovania v ňom prebiehal vnútorný boj. Vnútorný hlas mu povedal: „Co chceš ešte pretrpieť, kým sa mi celkom oddáš? Tvoja cesta nemôže viesť naspäť do prázdna a ničoty.“ „Nemôžem, nemôžem. Svet ma potrebuje,“ volal Ján. Vnútorný hlas opäť volal: „Boh ťa potrebuje: Svet pôjde svojou cestou aj bez teba!“ Ján sa rozhodol pre Boha a dušu mu zaplavila hlboká radosť. Stal sa z neho apoštol Európy, ktorý pomohol mnohým ľuďom k spásu.

Každá búrka raz skončí. Vo filmoch sme mohli vidieť, že po každej búrke bol záber na tichú a pokojnú hladinu. Pokoj nám chce dať aj Boh. Nebojme sa, že by nás niekedy v živote sklamal. Kristus nikdy nespí. Skôr sa modlíme, aby sa prebudila naša spiacia viera v toho, ktorý vždy bdie nad nami. Amen.

Hrešili sme jak naši otcovia,
bezprávie páchali
a žili bez Boha.
Otcovia naši v zemi egyptskej
nedbali Tvojich skutkov
zázračných,
nepamätali Tvojej ľútosti
a protivili sa Ti pri mori,
pri mori Červenom.

A On ich zachránil
pre svoje meno,
aby dal vidieť svoju moc.
Pohrozil moru
a more vyschol odrazu
a ako púšťou previedol ich
jeho hlbinou.
Pred nenávisťou rukou
zachránil ich
a z moci nepriateľa vykúpil.
Ich protivníkov vody zakryli
a jediný z nich nedostal sa von.

Na chvíľu potom
verili Jeho slovám
a chválili Ho piesňami.
Rýchlo však zabudli
na Jeho skutky
a nečakali, čo im poradí.
Zmocnila sa ich vášeň na púšti
a neprestajne domrzali Boha.
I dal im teda, čo si žiadali,
však v zapätí ich trestal nákazou.
Žiarlili na Mojžiša v tábore,
i na Árona, svätca Pánovho.
Rozovrela sa zem
a zhltila Datána,
prikryla zberbu Abirámovu.
Plameň sa zažal uprostred nej
a oheň páli hufy bezbožné.

Mám meno po...

„Vaše deti nie sú vašimi deťmi. Sú synmi a dcérami túžby života po sebe samom.

Prichádzajú z vás, ale nie sú od vás, a hoci sú s vami, nepatria

vám. Môžete im dať svoju lásku, ale nie svoje myšlienky, lebo ony majú svoje myšlienky. Môžete dať príbytok ich telám, ale nie ich dušiam, lebo ich duše prebývajú v príbytku budúcnosti, ktorý vy nemôžete navštíviť ani len vo sne. Môžete sa usilovať byť ako ony, ale nechcete ich urobiť podobnými sebe...“ Tieto slová libanonského básnika Chalíla Džibrána mi napadli, keď som si dočítal dnešné Lukášovo evanjelium o narodení Jána Krstiteľa. Ako dobre vieme, Ján sa narodil rodičom, ktorých vek bol pokročilý. Nik v ich okolí už neočakával, žeby im Boh požehnal potomka. A predsa. Boh zhladal na ich modlitbu a urobil ich rodičmi svojho vyvolenca - toho, ktorý bude pripravovať cestu samotnému Bohu. Zachariáš a Alžbeta si silno uvedomujú, že dieťa, po ktorom tak túžili, je dar, ktorý súčasne nesie so sebou aj istú úlohu. Cítia, že v živote ich dieťaťa bude niečo, čo prevýši ich rodinné očakávania a túžby. Môžeme to vnímať aj vtedy, keď ich syn dostáva meno. Bol to šok pre ľudí, ktorí ho prišli obrezať. Alžbeta mu dáva meno nie po otcovi - Zachariáš mladší, ale úplne nové meno - Ján. Pritom si treba uvedomiť, že v kultúre izraelského národa meno vždy čosi označovalo. Ak teda dieťa bolo pomenované po otcovi, znamenalo to, že syn bude kráčať v jeho šľapajach, pokračovať v jeho začatom diele. A kto iný než prvorodený syn by mal nasledovať kroky svojho otca kňaza Zachariáša? Dobré vieme, že ak meno dáva nie rodič, ale Boh, buď priamo, alebo cez vnuknutie iným, nedáva ho ako etiketu - nálepku. Vždy to znamená hlbokú premenu nielen v živote konkrétneho človeka, ale aj ľudí, ktorých stretne. Aj z tohto dôvodu znieva otázka v závere evanjelia: „Čím len bude tento chlapec?“

Čím len bude toto dieťa? - zvykneme sa pýtať aj dnes. A pritom sledujeme kroky rodičov, ako formujú svojho syna či svoju dcéru, ako sa snažia z neho či z nej niekoho vychovať. Dávajú dieťa na rôzne krúžky - športové či umelecké, posielajú do renomovaných škôl a na zahraničné pobyty a očakávajú, že sa naplnia ich túžby, ktoré si vysnivali. Občas však zabúdajú, že dieťa nemusí ísť práve ich cestou. Boh má svoj plán a je na nás, aby sme ho vedeli aj pri dieťati spoznať, prijať a žiť. Predovšetkým je dôležité vedieť prijať každé dieťa. Rád by som sa preto s vami podelil o vyznanie jednej mamy, ktoré som si nedávno prečítal na Facebooku: Dnes oslavujú naše ťažko zdravotne postihnuté dvojčičky Timotej a Alex 7 rokov. Ráno, keď som im blahoželala, keď som im želala veľa zdravička a aby mohli chodiť, Alex povedal: „A kedy sa stane ten zázrak?“ Vravela som mu: „Musíš veriť! A on nato: „Mamka, ďakujem, že si nás porodila, si tá najlepší mama!“

JOZEF KOZÁK

Väčšina sa môže myliť

Keď prišiel Šavol do Jeruzalema, pokúšal sa spojiť s učeníkmi, ale všetci sa ho báli, lebo neverili, že je učeníkom. Tu sa ho ujal Barnabáš (porov. Sk 9, 26-27).

Konečne sme sa vymanili z totality, počas ktorej za nás rozhodoval niekto iný. Pochvaľujeme si, že máme demokraciu, v ktorej rozhoduje nadpolovičná väčšina. Je to skutočne až také ternó? Má väčšina patent na pravdu a neomylnosť?

Pane,

tvoja Cirkev žije a šíri sa vo svete už dve tisícročia nepochybne preto, že ju od samého začiatku nevedú ľudia, ale skrze nich Duch Svätý. Ktovie ako by to dopadlo so Šavlom, keby o ňom vtedy v Jeruzaleme kresťania demokraticky hlasovali a keby sa ho neujal Barnabáš. On jediný z celého kresťanského spoločenstva začul hlas Ducha Svätého a rozpoznal v ňom budúceho svätého Pavla, apoštola národov. Jeden proti všetkým sa Šavla statočne zastal, zaručil sa za neho a my z toho dodnes profitujeme. Pane, prosím ťa o vieru, statočnosť a dary Ducha Svätého pre všetkých, ktorým si zveril svoju Cirkev, aj pre tých, ktorí vedú náš národ, spoločenstvo a rodiny.

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v 12. týždni Cezročného obdobia - (B)

26.VI. piatok

18:00 *Na poďakovanie za zdravie a Božiu pomoc*

Upratovanie kostola č.d. 176 - 202

28.VI. 13. Nedeľa Cezročného obdobia

10:00 *Za zdravie a Božiu pomoc pre Annu*
Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

Liturgický kalendár

22.VI. pondelok

23.VI. utorok

24.VI. streda

25.VI. štvrtok

26.VI. piatok

27.VI. sobota

Sv. Pavlín z Noly, biskup

Sv. Jozef Cafasso, kňaz

Narodenie Sv. Jána Krstiteľa - Slávnosť

Sv. Maxim, biskup, Sv. Viliam, opát

Sv. Ján a Pavol, mučeníci

Sv. Ladislav

Slávenie sv. omší:

V týždni bude sv. omša v piatok o 18:00 hod. Aj na budúcu nedeľu bude len jedna sv. omša - o 10:00 hod.

Zastupovanie:

Počas môjho zotavovania ma zastupuje vdp. Ján Behula, kňaz z farnosti Báhoň.

V prípade zaopatrovania chorých alebo vybavenia pohrebných obradov sa, prosím, obráťte na faru v Báhoňi. tel.číslo: 033/6455 334

Terapia V- komplexom

Ak si úprimne nepriznáme pravdu o sebe samých, o vlastnej slabosti a nedokonalosti, hrozia nám dve nebezpečenstvá. Prvým je falošné liečenie komplexu menejcennosti jedovatým liekom, ktorý má názov „V-komplex“. Ide o komplex viaccennosti. Pred sebou, pred druhými i samotným Bohom sa staviame do pozície úžasných borcov. Keďže svoju „výnimočnosť“ nemôžeme preukázať v nijakom odbore ľudskej činnosti, dávame ju najavo buď výstredným zovňajškom, alebo slovnou prezentáciou zdanlivej filozoficko-politicko-náboženskej múdrosti. Do staničnej reštaurácie vstúpil génius.

Druhé nebezpečenstvo spočíva v našej žiarlivosti na tých, ktorí sú na tom „lepšie ako my“. Môže to viesť nielen k pasívnemu odporu voči nim, ale až k nenávisti a zlomyseľnému konaniu.

Skôr ako vykročíme na pripravené lano, odhodme do priepasti nielen tieto náhodne vybrané nedokonalosti, ale všetky falošné predstavy o sebe.

Niekoľko falošných predstáv o Bohu

Našťastie, Boh nemá ani vlastnosti, ani podobu, ktoré mu väčšina veriacich aj kritikov viery pripisuje.

Občas nám niekto múdry poradí, aby sme si vo svojom živote brali príklad od Ježiša Krista, podľa jeho vzoru sa správali a konali svoje skutky. Takáto rada znie síce pekne, dokonca veľmi zbožne. Ako to však urobiť, aby sme vydržali postíť sa štyridsať dní, dokázali chodiť po vode či na radosť pána ministra vedeli nasýtiť zástupy „piatimi bochnikmi chleba a dvomi rybkami...“?

Keď sa nám to nedarí, prvé, čo nám zídne na um, je myšlienka, že nemáme vieru.

Takáto rada mi pripomína človeka, ktorý niekomu inému vysvetľuje, ako má rozsvietiť žiarovku, ktorá nie je pripojená na elektrickú sieť.

Ježiš nie je model, Ježiš je zdroj! On je jediným pevným bodom vesmíru. Na jeho polohu sa treba „vycentrovať“.

Istý vedec vyhlásil koleso za najväčší vynález všetkých čias. Myslel tým jednoducho predmet, ktorý sa otáča.

Ak má mať práve koleso nejaký zmysel, teda prinášať úžitok, musí mať všetky tri časti, ktoré ho charakterizujú.

Stred, okolo ktorého sa otáča obvod kolesa, a väzby, ktoré spájajú obvod so stredom. Takto to definuje strohá technická dokumentácia.

Ak by sme takéto koleso vyrobili trebárs aj z toho najvzácnejšieho materiálu a dali si záležať na najlepšom umeleckom stvárnení, náš výrobok sa môže stať iba ozdobou všetkých výstav. Na pohľad síce bude zaujímavý, ale ináč bude úplne nanič, ak nebude spĺňať tretie, zásadné kritérium otáčania - a tým je vyváženosť.

S podobným problémom nevyváženosti obrovskej turbíny zápasila jedna z našich elektrární. Namiesto riadnej rotácie začala turbína pri vysokých obrátkach chaoticky vibrovať a museli ju odstaviť. Hrozilo totiž nebezpečenstvo, že sa pri plnom pracovnom nasadení vytrhne z ložísk.

Či už sa pozeráme na kozmický makrosvet alebo na štruktúru najelementárnejších častíc hmoty, zistíme, že na otáčanie planét i na rotáciu elektrónov je nevyhnutne potrebné jadro. V prípade našej slnečnej sústavy je to Slnko, v prípade elementárnych častíc je to jadro atómu.

Človek - aj jeho miesto v prírode - sa nachádza uprostred týchto dvoch svetov. Denne sa točíme. Okolo

svojich rodín, okolo práce, záujmov, štúdia, plánov... A ony sa stávajú centrom, stredom nášho životného kolobehu. Tak to má byť. Žiaľ, mnohým sa prihodilo, že stredom života sa im stalo vlastné „Ja“ alebo nejaká chorobná závislosť, čo ich postupne „utancuje až do životného debaklu“.

Ak má človek žiť plnohodnotným životom navonok a bohatým ľudským životom vnútri, nemôže byť len „homo faber“, človek pracujúci, a „homo festivus“, človek oslavujúci a zabávajúci sa, ako ho nazývali Rimania, ale musí byť nevyhnutne tiež „homo spiritualis“, človek duchovný. Ak má teda v tomto smere roztočiť svoje obrátky naplno, a pritom nevíbrovať, lebo by mohol byť odstavený ako tá elektrárňská turbína, nevyhnutne potrebuje centrum, ktorým je Boh.

On sa vždy vyjadruje k obsahu našich životov a my tak často a zbytočne hľadáme pre Božie slová formu. Akoby nás väčšmi zaujímal nepodstatný „ako“ na úkor dôležitého „čo“! Ide o starý problém a zrejme sa dedí. Aj Ježiš mal podobnú skúsenosť pri svojom stretnutí so Samaritánkou. Keď jej ponúkol živú vodu, ona sa ho vtedy spýtala, kde má džbán.

Je načase zbaviť sa vlastných predstáv, že Boh je policajt, väzenský dozorca, dementný starec alebo „čosi“, čo je nad nami, ako vravieval istý český politik. Boh nie je krajčír, ktorý nám na objednávku vystrihne život podľa našich predstáv, ale je darcom kvalitných látok aj praktických modelov a záleží len na nás, čo si z nich ušijeme.

Boh je náš stred.

Podobným spôsobom nechápme Boha ako automat na cukrovinky, do ktorého hodíme mincu a z druhej strany vypadne sladká pochúťka. Treba sa zbaviť predstavy, že zdola vystrelíme k nebu modlitbičku a z nebies sa zosype požadovaný tovar.

„Ostaňte vo mne a ja vo vás. Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne.“

Skôr ako vstúpime na uviazané lano, odhodme do priepasti všetky falošné predstavy o Bohu, nielen tieto náhodne vybrané príklady.

Max Kašparů „Po lane ku Kristovi“

Čas na Boha

Keď k sebe Ježiš pozval Jána a Ondreja, „šli teda, videli, kde býva, a zostali v ten deň u neho“ (Jn 1, 39). No bodaj by tam nezostali! Človek, ktorý prežije stretnutie s niekým dobrým a múdrom, ten sa domov neponáhľa. A kto sa naučí s Bohom stretávať sa v modlitbe, ten už nepočíta minúty a neuvažuje spôsobom:

„Už som sa modlil päť minút, tak pre dnešok mám pomodlené a mám zase na deň pokoj...“ Iste, nie každá modlitba musí byť emocionálne povznášajúca. Napriek tomu je ale skutočné stretnutie s Bohom niečo také úžasné, že sa človeku zastaví čas a prial by si pri Bohu zostať. A nechce sa mu späť do rámusu sveta, nechce sa mu vrátiť k svojim starostiam, medzi množstvo ľudí.

Ján si zapamätal, že boli asi štyri hodiny popoludní. To znamená, že už na to nikdy nezabudol, pretože ten okamih premenil jeho život navždy. Zostali pri ňom nielen ten deň, ale navždy. A v tom je podstata Božieho pozvania; aby sme s ním boli stále. Aby sme nepobiehali stále niekde okolo, neponevierali sa, neodbiehali, ale naučili sa byť s ním.

Lenže život často beží tak rýchlo a vkradnú sa nám do neho také zlozvyky a návyky, že človek robí všetko možné, len nie to, aby bol s Ježišom. A pritom s ním toľko túži byť! Sú dôležité veci v živote, pre ktoré je dobré sa rozhodnúť a zostať tomuto rozhodnutiu verný

Vojtech Kodet O.Carm „Hľadám tvoju tvár“

Príbeh na uzdravenie duše

POLE

Jeden otec zanechal svojim dvom synom ako dedičstvo pšeničné pole. Bratia sa bratsky rozdelili. Jeden, bohatý, žil sám a druhý, chudobný, mal hrbu detí.

Raz, bolo to počas žatvy, sa bohatý brat v noci prehadzoval v posteli a povedal si: „Som bohatý, ale na čo sú mi všetky tie snopy? Brat je chudobný a pre svoju rodinu potrebuje veľa obilia.“

Vstal, zašiel na svoj podiel a preniesol veľkú kopu snopov na podiel svojho brata.

V tú istú noc jeho brat rozmýšľal takto: „Môj brat nemá ženu ani deti. Jedinú radosť mu robí jeho bohatstvo. Tak mu ho rozmnožím.“

Vstal, zašiel na svoj podiel a preniesol veľkú kopu snopov na podiel svojho brata.

Keď obidvaja prišli ráno na svojej pole, čudovali sa, že im snopov neubudlo.

Nasledujúce noci robili to isté. Každý prenášal svoje snopy na pole toho druhého. A každé ráno sa presviedčali, že im obilia neubúda.

Až raz v noci sa bratia s plným náručím snopov stretli na medzi, ktorá oddeľovala ich polia. Keď si uvedomili, čo sa stalo, rozosmiali sa a objali sa.

A v tom bolo počuť z neba hlas: „Toto je miesto, kde sa prejavila taká bratská láska, že si zaslúži, aby sa na ňom postavil môj chrám: chrám bratskej lásky.“

A kráľ Šalamún si na stavbu chrámu vyvolil práve toto miesto.

Našiel by kráľ Šalamún miesto na stavbu chrámu aj dnes?

Bruno Ferrero „Kruhy na vode“

Desatoro

2.prikázanie

***Nevezmeš meno Pána,
svojho Boha,
nadarmo***

(Ex 20,7; Dt 5,11)

Sväté meno

Druhý príkaz Desatora hovorí o posvätnosti Božieho mena. Nemožno a neslobodno „brať ho nadarmo“. Odborníci hovoria, že azda najvýstižnejšie možno tento hebrejský výraz preložiť ako „nebudeš zneužívať“.

V danej dobe a situácii išlo o možné zneužívanie Božieho mena v čarodejníctve. Niekdajší Starý orient bol presvedčením i praxou hniezdom mágie. Magické zariekania a formuly sa pokladali za účinné aj voči božstvám. Bolo potrebné len poznať správne a pravé meno božstva, aby človek mohol na božstvo pôsobiť podľa svojho želania a potreby. Práve preto bolo egyptské božstvo Amon známe pod rozličnými menami, len nie pod svojím vlastným menom, aby ho nemohli ľudia zneužívať ako zaklínadlo.

Na tomto pozadí zjavenie mena Jahve Izraelitom pri horiacom kríku bolo na jednej strane neslýchaným *vyznamenaním*, na druhej strane bolo *rizikom*. Pokušenia k *mágii* neboli neznáme ani ľudu Izraela. Tomuto *riziku* mal

zabrániť práve druhý príkaz Desatora. Tým sa malo zabrániť lživému chápaniu Boha, akoby Jahve patril „k svetu“ a akoby mohol slúžiť v rukách ľudí na magické zaklínanie. Nebezpečenstiev zneužitia Božieho mena bolo však viac, medzi nimi zvlášť lživá a krivá prísaha.

Zneučiť Božie meno?!

Meno Božie možno zneučovať aj dnes. V dennom živote, ale i vo svetových rozmeroch. Dnes sme svedkami, že sa niektorí ľudia odvolávajú na Boha i pri terorizme a že s týmto menom odpaľujú na sebe či mimo seba nálož výbušnín pri samovražedných teroristických činoch. Odvolávajú sa na Boha a zabíjajú seba a iných v jeho mene! A pritom meno Božie je sväté!

Vo chvíli, keď začneme zneučovať Boha a Božie meno, znetvorujeme Božiu tvár a zastierame ju svetu - až jej svetlo začne hasnúť. A s ním hasne vzápätí aj človek. Nacisti mali na opaskoch svojich vojakov slová „Boh s nami“. Bolo to zvrátené a v službe zvrátených cieľov - vo veľkom zabíjali ľudí. Takéto hanobenie Božieho mena malo pre dejiny sveta otrasné dôsledky.

Martin Buber napísal: „Nijaké slovo sa nezneužíva tak často ako slovo BOH. To slovo je natoľko poškrvnené a znetvorené, že sa vlastne už ani nedá používať. Nazdávam sa, že napriek tomu sa nesmieme tomuto slovu vyhýbať a obchádzať ho, ale sa máme pokúsiť zdvihnúť ho so všetkou úctou z prachu a vrátiť mu jeho význam a dôstojnosť.“

Kardinál Joseph Ratzinger k druhému príkazu Desatora poznamenal: Každé zneužitie Božieho mena, každé znetvorenie Božej tváre, ktoré znemožňuje jeho poznanie, zanecháva po sebe nečisté stopy. Zvrátená moc ateizmu alebo odmietanie a ľahostajnosť voči Bohu sa dá ťažko vysvetliť bez tohto zneužívania Božieho mena. Jeho tvár niektorí pokrivilo natoľko, že sa mnohí od nej odvracali. Už dávno sa ukázalo, aké otrasné následky môže mať pre dejiny porušenie tohto príkázania.

Božie meno - pravda a život

Druhý príkaz Desatora nehovorí už priamo o Bohu, ani o modlách - hovorí o *Mene*. Meno Božie označuje a znamená samu Osobu - živého Boha. Veriaci človek je šťastný, že môže hovoriť o Bohu a s ním. Želá si, aby celý jeho veriaci život hovoril o Bohu, a to podľa odporúčania sv. Pavla Timotejovi: „Preto sa namáhame a zápasíme, lebo máme nádej v živého Boha... Nech nik tebou nepohŕda preto, že si mladý, ale buď vzorom veriacim v slove, v správaní, v láske, vo viere... Kým nepridem, venuj sa čítaniu, povzbudzovaniu a vyučovaniu“ (porov. 1 Tim 4, 10-13). Aj my žijeme v mene Božom. A modlíme sa „posväť sa meno tvoje!“ Meno Božie je už samotné modlitbou.

Prísahať v mene Božom, zložiť sľub v mene Božom znamená volať Boha za svedka, že to, čo hovoríme, je pravda, a že to, čo sľubujeme, bude dodržané. V najvážnejších chvíľach života takto vzdávame úctu Bohu, prameňu pravdy, a odvolávame sa na jeho vernosť. Ak však niekto volá Boha za svedka pri falošnej prísahe alebo sľube, zneužíva sväté meno, aby prikryl lož a nevernosť.

Vyslovovať meno Božie s bážňou je znakom posvätnéj úcty. Ale aj dôvery, oddanosti a istoty. Ako napísal francúzsky mysliteľ Ernest Hello: „Mať bázeň či posvätnú úctu voči Božiemu menu znamená nebať sa ničoho iného.“

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku